

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Scarlet Wilson

Jégkirálynő

Jennifer Faye

Koronaherceg karácsonyra

Sophie Pembroke

A legszebb éjszaka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S.A., 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Cinderella's New York Christmas* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Harlequin Books S.A., 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Heiress's Royal Baby Bombshell* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S.A., 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *CEO's Marriage Miracle* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 114. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-579-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Scarlet Wilson
Jégkirálynő

ELŐHANG

Drága Leo!

El sem tudod képzelni, mennyire örülünk, hogy rád találtunk. Sokáig vártunk erre a pillanatra, és csak remélni tudjuk, hogy minden rendben veled, mind testi, mind lelki értelemben. Tudnod kell, hogy az elmúlt harmincnyolc év minden egyes napján gondoltunk rád, és amint módunkban állt, kerestünk is téged. Mindig szerettünk, és mindig a családjunk részének tekintettünk.

Még kamaszkorunkban szerettünk egymásba, de a szüleink ellenezték a kapcsolatunkat, és nem támogattak minket, amikor kiderült, hogy magunk is szülők leszünk. Szégyellték a törvénytelen unokájukat. Majd megszakadt a szívünk, de fiatalok voltunk még, munka és pénz nélkül, s ha nem akartunk az utcára kerülni veled, akkor kénytelenek voltunk beleegyezni az örökbefogadásba.

Reméltük, hogy olyan szüleid lesznek, akik úgy szeretnek majd téged, ahogyan mi szerettünk. Mindennap beszéltünk rólad, találgattuk, hol lehetsz, és vajon milyen életed van.

A családi tiltás ellenére együtt maradtunk, és végül összeházasodtunk. Amint összegyűjtöttünk egy kis pénzt, kutatni kezdtünk utánad. Papírhegyeken rágtuk át magunkat, olyan emberekkel csatáztunk, akik titkolóztak, vagy egyenesen az arcunkba hazudtak. Évekbe telt, mire megtudtuk, hogy Amerikában élsz, de ezen a ponton végleg elvesztettük a nyomodat.

Született egy öcséd, Sebastian és egy húgod, Noemi. Nem volt könnyű beszámolni nekik rólad, de már mindent tudnak, és most, hogy megtaláltunk, szeretnénk egyesíteni a családjunkat.

Mindig is az volt a vágyunk, hogy egy nap mind a hárman ott üljete velünk a karácsonyi asztalnál. Csodás lenne, ha ez idén megvalósulna, ezért arra kérünk, látogass meg minket a svájci Mont Coeurben, azon a helyen, amely számunkra a karácsonyt jelképezi.

Nagyon hiányoztál nekünk, Leo, és a tudat, hogy élsz, és egészséges vagy, hihetetlen boldogság mindkettőnk számára.

Azt is megértjük, ha számodra a nevelőszüleid az igazi szülők, és zokszó nélkül elfogadjuk minden döntésedet. Csak annyit kérünk, vedd fontolóra a kérésünket, és ha lehet, szánj ránk egy kis időt!

Semmire nem vágyunk jobban, mint arra, hogy végre a karunkba zárjuk elsőszülött fiunkat, és elmondhassuk neki, mennyire szeretjük.

Apád és anyád

Salvo és Nicole Cattaneo

1. FEJEZET

Sosem lett volna szabad felbontania azt a borítékot.

Leo egyre elviselhetetlenebbnek érezte a mellkasára nehezedő nyomást, miközben felsétált a luxusfaház verandájára. Noha még hetek voltak hátra karácsonyig, a Mont Cœur-i síparadicsom a jelek szerint máris karácsonyi lázban égett. Talán a hideg és a hó vette rá a helyieket, hogy már novemberben a szeretet ünnepére készüljenek.

A szülei hatalmas és minden jóval felszerelt faháza meg egyenesen úgy festett, mintha egy karácsonyi képeslapról került volna ide. A homlokzatot fényfüzerek, a veranda korlátját fenyőágak díszítették. A jókora ablakokon át be lehetett látni a vörös-arany színekkel feldíszített nappaliba, melynek legfőbb ékessége a több méter magas karácsonyfa volt.

Leo sóhajtott egy nagyot, és arra gondolt, hogy ennek nem így kellene lennie. Egész máshogyan kellett volna alakulnia a mai napnak.

Eredetileg azért jött volna ide, hogy találkozzon a vér szerinti szüleivel, akik kénytelenek voltak őt örökbe adni. Hogy többet megtudjon azokról az emberekről, akik a saját bevallásuk szerint mindennap gondoltak rá.

Ehelyett a család ügyvédjének unszolására érkezett ide. És a húga, Noemi kérésére, akivel még sosem találkozott. Hogy meghallgassa a szülei végakarátát.

Ez az otthonos környezet teljesen idegen volt Leo számára, ahogy a családi karácsony meghitt öröme is.

Megborzongott, és próbálta lerázni magáról a bűntudat bénító érzését, de nem járt sikerrel. A szülei valószínűleg most is élnének, ha nem válaszol a levelükre, mert akkor nem utaztak volna New Yorkba, és nem éri őket helikopter-baleset.

Szóval ahelyett, hogy megismerné őket, részt kell vennie a végrendeletük felolvasásán, méghozzá a testvéreivel együtt, akiket most lát először.

Ez az egész szörnyű nyomasztó volt. És fájdalmas.

Leo ennek ellenére becsöngetett.

Az ablakok mögött mozgásra lett figyelmes, és nemsokára megpillantott egy magas, karcsú, fiatal nőt, aki az ajtó felé igyekezett. Csillogó, fekete haja az álláig ért. Nagydarab, izmos férfi követte, jóval lassabban, megfontoltabban. Leo odakintről is észrevette, hogy a homlokát gondterhelt ráncok barázdálják.

A lány izgatottan tépte fel az ajtót.

– Leo... Te vagy az?

Sötétbarna szeme reménykedően csillogott, a keze reszketett. Nyilvánvalóan nehezen uralkodott magán.

– Igen. – Ez volt minden, amit Leo nagy nehezen ki tudott nyögni.

A lány erre örömteli kiáltást hallatott, és a nyakába ugrott.

– Végre! Olyan boldog vagyok, hogy látlak!

Leo megkövülten állt. Nem tudta, viszonzozza-e az ölelést, vagy...

Mire kitalálhatta volna, hogyan tovább, a lány elengedte, és hátralepett. Aztán megtörölte könnyes szemét.

– Noemi vagyok, a húgod. De gondolom, ezt már kitaláltad. – Aztán a háta mögött álló fiatalember felé intett. – Ő pedig Sebastian, az öcséd.

Sebastian minden jel szerint ugyanolyan feszélyezve érezte magát ettől a találkozástól, mint Leo maga. A szemében bizalmatlanság ült, és még csak kezét sem nyújtott, mindössze egy kurta biccentéssel reagált a bemutatásra.

Leo nyelt egy nagyot, és próbálta összeszedni magát.

Szóval akkor van egy húga és egy öccse. Mindig is szeretett volna testvért, de az örökbe fogadó

szülei azt mondogatták, hogy nekik egy gyerek is sok. Leo nem tudta volna megmondani, miért vették magukhoz, hisz egyáltalán nem mutattak iránta semmiféle érdeklődést.

Erős késztetést érzett, hogy sarkon forduljon, és elfusson innen. Pedig különben egyáltalán nem volt gyáva. A fél életét azzal töltötte, hogy a határait feszegette, és úgy általában véve kedvelte a kihívásokat. Nem véletlenül jutott el oda, hogy ma már a saját cégét vezette.

Szóval ha az öccse azért ilyen savanyú, mert azt hiszi, hogy a pénzükre ácsingózik, nagyon téved. Van neki magának is elég, nem azért jött, hogy lenyúlja az örökségüket.

Noemi váratlanul megfogta a kezét.

– Kerülj beljebb, Leo! Mesélj egy kicsit magadról! Minden érdekel: hol élsz, mit csinálsz! És az is, hogy érzed magad, hogyan érint ez az egész...

Az ajkába harapott, a szemét megint elöntötték a könnyek.

Vajon mindig ennyit sír, vagy ez most csak a gyász miatt van?

Leo egyáltalán nem volt hozzászokva az efféle érzelmes jelenetekhez, és fogalma sem volt, hogyan kellene ebben a helyzetben viselkednie.

Hagyta, hogy a húga behúzza a házba, és levegye a kabátját.

– Felakasztom – tüsténkedett, Sebastian meg csak állt, mint a faszent, nem mozdult.

Erős nyakán megfeszültek az izmok, ami nagy belső feszültségről árulkodott. Leo pillantását kereste, miközben Noemi a gardróbba tette a kabátot.

– A feleségem, Maria és a fiam, Frankie is szerettek volna itt lenni, de...

Hirtelen elhallgatott, mintha nem tudná eldönteni, hogyan fejezze be a mondatot.

Leo azonban így is értette. Sebastian valószínűleg korainak gondolta a nagy családi összeborulást, vagy pedig... Nos, vagy rejteget előle valamit.

Noemi leült a nappaliban a kanapéra, és megveregette a helyet maga mellett.

– Gyere, ülj le ide, mellém! – biztatta Leót. – Giovanni mindjárt itt lesz, de addig is szeretnék váltani veled néhány szót.

Giovanni a család ügyvédje volt, aki hivatalosan is értesítette Leót a szülei haláláról, és meghívta a végrendelet felolvasására. A férfi már bánta, hogy nem utasította vissza a meghívást.

Elfojtott egy sóhajt, és lehuppan a kanapéra, mely a vártnál sokkal puhábbnak bizonyult. Az az érzése támadt, hogy a párnák menten elnyelik, és a gondolatra majdnem felnevetett, olyan jól rímelt ez mindarra, ami a lelkében kavargott.

A pillantása a falra felfüggesztett családi képekre tévedt. A sor egy fiatal pár képével kezdődött, a nő kezében csecsemő, a férfi ölében egy kisgyerek, és négy felnőtt ember képével végződött, akik egymás vállát átölelve, boldogan mosolyogva tekintettek a kamerába.

Leo toroka elszorult. Ez volt hát a család, ami után vágyakozott. A család, ahová elvileg tartoznia kellett volna.

A legszívesebben odalépett volna a falhoz, és minden fotót alaposan szemügyre vesz. Látni akarta, mitől fosztották meg harmincnyolc évig.

Hirtelen feltápáskodott a kanapéról, és rekedtes hangon csak ennyit mondott:

– Nem kellett volna idejönnöm.

– Miket beszélsz?! – kiáltotta Noemi, de Leo már döntött.

El akart menni innen. Túlságosan megterhelő volt számára ez a helyzet. Eddigi életében semmi olyasmi nem történt vele, ami erre felkészítette volna. Egy érzelmileg rideg közegben nevelkedett, igazi szeretet, igazi összetartozás nélkül, így aztán nem nagyon ment neki a kapcsolatteremtés, a kapcsolatok ápolása meg még kevésbé. A legutolsó nő, akivel dolga volt, ridegnek, érzéketlennek nevezte, és Leo nem tudta, talán nem is akarta megcáfolni a vádjait.

A vér szerinti szüleinek a levele úgy érte, mint derült égből a villámcsapás. Két teljes hétre volt szüksége ahhoz, hogy válaszolni tudjon rá. Ami aztán jött, azt még nehezebben tudta kezelni. Az anyja naponta érzelmes e-mailekkel bombázta, máris szervezni kezdte a nagy családi karácsonyt, amiről már a levelükben is említést tett.

Aztán csend következett. És egy telefonhívás a zokogó Noemitől, amiből Leo megtudta, hogy a szülei már megérkeztek New Yorkba, ám aztán a város mellett lezuhant a helikopterük.

Csoda, hogy azóta Leo, akit mardosott az önvád, még inkább kifordult magából?

Tulajdonképpen a kíváncsiság hozta ide. Legalább egyszer az életben látni szeretne volna a testvéreit, egy levegőt akart szívni velük.

Most meg úgy érezte, megfullad. Ki akart jutni innen, amíg nem késő...

– Ne menj! – mondta egy nyugodt, férfias hang, és egy erős kéz nehezedett a vállára. – Még ne. Hiszen csak most érkeztél. – Sebastian nem nézett Leóra, de folytatta: – Maradj még egy kicsit itt, velünk!

Noemi ajka remegett, Leo azon fohászkozott, hogy nehogymégint bőgni kezdjen, mert azt nem tudta volna elviselni.

Kiszabadította magát Sebastian kezéből, és hátralepett.

– Idehívtak, hogy vegyek részt a vér szerinti szüleim végrendeletének felolvasásán – mondta mereven. – De most, hogy itt vagyok, úgy látom, hogy teljesen felesleges, sőt ízléstelen a jelenlétem. Nem akarok töletek semmit, eszem ágában sincs olyan dolgokra ácsingózni, ami a tiétek.

Még mielőtt a testvérei bármit mondhattak volna, megszólalt egy harmadik hang:

– Ó, Leo, úgy látom, ideértél! Gratulálok, tökéletes volt az időzítés!

Leo a hang felé fordult, és egy őszülő, ötvenes férfit látott elegáns sűrű öltönyben.

– Giovanni Paliotta – mutatkozott be a család ügyvédje. – Örülök, hogy megismerhetlek. – Közelebb lépett, oldalt hajtotta a fejét, és még hozzátette: – Tiszta apád vagy.

Leo nem tudta volna megmondani, mi döbbsentette meg jobban: hogy ez a vadidegen ember letegezte, vagy az, hogy felhívta a figyelmét a nyilvánvaló családi hasonlóságra.

Az ügyvéd a tizenkét személyes asztalra mutatott, az étkezőkonyhás, tágas nappali egyik sarkában.

– Javaslom, oda üljünk le!

Noemi mintha habozott volna, de Sebastian átölelte a vállát, és odavezette.

Talán ez volt az a nagy étkezőasztal, ahol a szülők a családgyesítő karácsonyi vacsorát elképzelték?

León ismét úrrá lett a menekülési vágy, de Giovanni már le is ereszkedett az asztalfőre, és szétrakodta a papírjait az asztalon. A testvérei szintén helyet foglaltak, így aztán neki sem volt más választása, kihúzott magának egy súlyos, masszív széket, és leült.

– Valamennyien tudjuk, miért vagyunk ma itt. Az elmúlt harminc évben én voltam a szüleitek jogi képviselője, nagyon szerettem őket, nekem is rettenetesen hiányoznak. Amit nemsokára felolvasok nektek, az az ő végakarataikat tükrözi.

Az ősz férfi a papírjai fölé hajolt, és olvasni kezdett:

– Alulírott Salvo és Nicole Cattaneo, a hetvenmilliárd euróra becsült értékű *Cattaneo Jewels* kizárólagos tulajdonosai, cselekvőképességünk teljes birtokában a következőképpen végrendelezünk...

Leo pislogott. Tudta ugyan, hogy a szülei cége világszerte ismert és sikeres, de azt nem gondolta volna, hogy a vagyonuk az övével vetekszik.

– Az a kívánságunk, hogy halálunk esetén életünk fő műve egyetlen kézben maradjon, ezért a vállalat tulajdonjoga szálljon teljes egészében a legidősebb gyermekünkre, Leóra...

– Hogy mi?

Sebastian olyan hirtelen ugrott fel a helyéről, és csapott az asztalra, hogy a széke felborult. Noemi csak tátogott, mint a partra vetett hal.

Giovanni zavartan megköszörülte a torkát, és láthatóan nem mert felnézni.

– Köszönöm, de nem tartok igényt az örökségre – rázta meg a fejét Leo. – Nem érdekel a családi cégetek. De még ha érdekelne is... Egyáltalán nem értek az ékszerekhez.

Ő is felállt, és menni készült.

– Egész életemben arra készítettek fel, hogy egyszer majd át kell vennem a vállalat vezetését! – kiabált Sebastian. – Mégis, ki ez az alak, akit anyámék előnyben részesítenek a rovásomra?

– A bátyád – felelte nyugodtan Giovanni. – Üljetek le, most azonnal! Hallottátok?

A két férfi kelleetlenül bár, de engedelmessé vált. Leo megértette az öccse haragját, ugyanakkor

benne is forrt düh a testvérei iránt. Hiszen ők meleg, szerető családban nőhettek fel, ami neki nem adatott meg.

– Vannak persze feltételek – folytatta az ügyvéd. – Leónak legalább fél évig kell vezetnie a céget, és ez idő alatt nem adhat el vagy át egyetlen részvényt sem senkinek.

– Mert különben? – tette fel a kérdést cérnavékony hangon Noemi.

– Ha a kedvezményezett megsérti a végrendelet kikötéseit, a vállalat felszámolásra kerül, és a részvények ellenértékét felosztják a cég négyszáz kisbefektetője között.

– Hát ez már tényleg... – Sebastian egyik döbbenetből a másikba esett.

Leo megkövülten ült. Mint üzletember, pontosan tudta, mire megy ki a játék.

– Ez nem más, mint zsarolás – rázta meg a fejét.

– Nem, nem az! – tiltakozott szelíden Noemi.

– Akkor nevezük manipulációnak. Egykutyá. – Leo megint felállt, és az asztalra támaszkodott.

– De miért? Miért csinálták ezt a... – Képtelen volt kiejteni a száján a *szüleink* szót. – Mi volt ezzel a célja Salvónak és Nicole-nak?

Giovanni felsóhajtott, és hátradőlt a székén.

– Gondolom, mostanában változtatták meg a végrendeletüket. Annak köszönhetően, hogy megkerült az elsőszülöttjük. Igazam van? – háborgott Sebastian.

– Betegek voltak talán? – kérdezte vele szinte egyszerre Leo. – A helikopter-balesetet nem sejtették meg előre, szóval csak ezzel lenne magyarázható, hogy ily módon megpróbálták minket rávenni a testvéri együttműködésre.

– Nem, nem voltak betegek – csóválta a fejét az ügyvéd. – És hogy a te kérdésedre is válaszoljak, Sebastian, a végrendelet nem új, nem néhány hete kelt, hanem mindig is ilyen volt.

– Micsoda? – Ezt kórusban kérdezte a három döbönt testvér.

– A szüleitek kezdettől fogva szentül hittek benne, hogy egyszer megtalálják Leót. És úgy vélték, az elsőszülöttjüknek akkor is joga van az örökségéhez, ha ez a család egyesítés majd csak a haláluk után sikerül. Hiszen tudjátok, Salvo és Nicole mindig is úgy tartották, hogy a legnagyobb kincs a szerető család, a legértékesebb vagyontárgyaik a gyerekeik.

Noemi meghatottan pislogott, hol Sebastianra, hol Leóra nézett.

– Ugye ti is úgy gondoljátok, hogy ez a végrendelet valójában nem az üzletről szól? Nem a cég itt a lényeg.

Sebastianon látszott, hogy még mindig dühös, az arcán most is rángott egy apró izom. De állta a húga pillantását, és bólintott.

– De nem ám.

Ez volt a legbékülékenyebb, legkedvesebb mondat, ami az elmúlt fél órában elhagyta a száját.

Leót váratlanul érte ez az egész, pedig az ilyen helyzeteket utálta a legjobban a világon. Gyűlölt tehetetlennek lenni, ezért mindig mindent alaposan előkészített, megtervezett, hogy soha ne érje kellemetlen meglepetés. Az értekezletre, tárgyalásokra aprólékosan felkészült, információt gyűjtött a reménybeli üzlettársak családi hátteréről, rigolyáiról.

Nem csoda, hogy szenvedett ettől, ami itt várt rá. A családi képekkel teli falak mintha fenyegetően közeledtek volna feléje. Alig kapott levegőt, és közben legbelül elhatalmasodott rajta a mindent felemészítő üresség.

– Anya és apa életének munkája ez a vállalkozás – mondta Sebastian. – Egy kis olasz ékszerbolttal kezdtek, ebből hoztak létre egy sok milliárdot érő vállalatbirodalmat, mely minden kontinensen jelen van. És lehet, hogy te sikeres üzletember vagy, Leo, de nem ebben az üzletágban. És legyenek átkozott, ha hagyom, hogy tönkretedd a szüleim fő művét, csak mert nem tudod, mi a teendő!

Ennyi volt. Leo fájdalomküszöbe eddig terjedt, nem tovább.

– Lehet, hogy nem értek az ékszerekhez, Sebastian, de a közgazdaságtan általános szabályai nyilván ezen a téren is érvényesek! – csattant fel. – És ha azt hiszed, hogy alig várom a pluszmunkát és a pluszfelelősséget, ami ezzel jár, akkor nagyon tévedsz. Nem érdekel a szüleink cége, sem a szüleink pénze, és a legszívesebben most rögtön itt hagynálak benneteket. Csakhogy ennek igen kellemetlen következményei lennének rátok nézve.

Noemi ijedten ugrott fel, és Leo keze után kapott. A fivére pillantását kereste, és a szeme megint teliszaladt könnyel.

– Kérlek, ne csináld! Ne csináljátok... Ne legyetek ilyenek egymással!

Egyik testvéréről a másikra nézett.

– Higgyétek el, ugyanúgy utálok ezt az egész helyzetet, mint ti, de apa és anya nyilvánvalóan azt szerették volna, ha megtanulunk együttműködni. Ha összetartunk, és közösen vezetjük a céget.

– Most hirtelen az ügyvéd felé fordult. – Akkor most már ismerjük a szüleink végakarátát. Azt hiszem, mindannyiunknak szüksége lenne egy kis gondolkodási időre, hogy megértsük, mit jelent ez a jövőre nézve.

A pillantása megint Leóra rebbent.

– Téged pedig szeretnék megismerni. Olyan sok időt elpazaroltunk, használjuk ki, hogy most együtt lehetünk! Ne félj, nem várom, hogy egyik napról a másikra a legjobb cimborák legyünk, de a család fontos nekem! Most talán még inkább, mint azelőtt. – Megszorította a férfi kezét.

– Vegyünk egy nagy levegőt, higgadjunk le, és adjunk egy kis időt magunknak! – Könyörgőn Sebastianra nézett, majd vissza, Leóra.

– Ugye találkozhatunk még egyszer, egy kicsivel később.

– Remek ötlet – helyeselt Giovanni. – Nem sietünk sehová, úgyis legalább hat hét, mire Olaszországban elintézik a formásokat. Bőven lesz időtök töprengeni, és újra találkozni.

– Rendben van – vágta rá kurtán Sebastian.

– Esetleg találkozhatnánk karácsonykor – próbálkozott Noemi. – Itt, ahol apa és anya szerette volna...

Elcsuklott a hangja. Szemlátomást megint a sírás fojtogatta, és Leo hirtelen megsajnálta. Szegény lány, most veszítette el a szeretett szüleit...

Ez persze mindhármukra igaz.

Kibontakozott Noemi szorításából, és a kabátjáért ment. Túl sok volt a visszafojtott érzés ebben a helyiségben, úgy érezte, egy percig sem bírja tovább.

– Részemről is rendben – mondta. – Majd jelentkezem.

Azzal sarkon fordult, és kimenekült az üvegajtón.

Odakinn már sötét volt, és nagyon hideg, de Leo arra sem vette a fáradságot, hogy begombolja a kabátját. A bensőjében emésztő tűz lobogott.

Haza akart menni. Haza New Yorkba. Indianát és az örökbe fogadó szüleit rég maga mögött hagyta.

Miközben haladt előre a havas utcán, rájött, hogy nem tudja, hová kell mennie, hol van az a villa, amelyet a személyi titkára kibérelt számára, és ahová a reptéri taxi már elvitte a bőröndjét.

Elővette a telefonját, hogy tájékozódjon.

Körülötte a legkülönfélébb nemzetiségű emberek tolongtak, a közeli éttermekbe, bárókba igyekeztek. Mont Coeur sípályái kétségkívül a gazdagok és szépek legfőbb gyülekezőhelyei közé tartoztak.

Persze maga Leo is ehhez a körhöz tartozott, akárcsak az újonnan megtalált családja. De ő rendszerint került az efféle társaságot. Mindig is válogatós volt a tekintetben, hogy kikkel érintkezzen. Mindig is azokat kedvelte jobban, akik két lábbal álltak a földön, nem pedig azokat, akik folyton azon mesterkedtek, hogyan kerülhetnének egyre feljebb és feljebb a társadalmi ranglétrán.

Egy pillantás a telefonképernyőn világító útvonaltervezőre elárulta, hogy le kell térnie a főutcáról, és balra kell fordulnia egy jóval csendesebb utcán, ami egyenesen felfelé vezet a hegyre. De mivel jólesett neki a friss levegő, és a testmozgás sem árt meg senkinek, nem hívott taxit, hanem gyalog folytatta útját.

A fejében még mindig óriási volt a zűrzavar.

Az ügyvéd azt állította, hogy a szüleik végrendeletében mindig is ő volt a kedvezményezett. E fölött a hír fölött még mindig nem tudott napirendre térni. Az örökbe fogadó szülei többször is

hangsúlyozták, hogy a vér szerinti anyja alig várta, hogy megszabadulhasson tőle, és a kemény szavak bizony beleégtek a kis Leo lelkébe. Emiatt szívből meggyűlölte a biológiai szüleit, és legkedvesebb szórakozása volt felbosszantani az őt nevelőket, mert soha nem érezte úgy, hogy szeretnék és elfogadnák.

Minden, amit az örökbe fogadó szülei mondtak neki, hazugság volt, és ez a felismerés jobban felzaklatta, mint gondolta.

Leo jól hallhatóan kifújta a levegőt. Az út, amelyen haladt, véget ért, és el kellett döntenie, balra vagy jobbra haladjon tovább. A térkép szerint jobbra volt a bérelt lakhelye, balra a Mont Cœur-i sípályák területek el. Noha már kilenc is elmúlt, még mindig volt síelő a kivilágított lejtőkön.

Leo megtorpant, elgyönyörködött a látványban, még egy kerítésnek is nekidőlt, hogy kényelmesebben szemlélődhessen. A figyelmét egy feketébe öltözött alak keltette fel, aki szédítő sebességgel száguldott lefelé a pályán egyenesen Leo felé. És akkor hirtelen hangos csattanás hallatszott jobbról, talán valami autó kipufogója robbant be. Leo odakapta a fejét, de feltehetően a síelő is megijedhetett, mert a következő pillanatban nekivágódott a pálya végét jelző gumiabroncsokból kialakított ütközőfalba.

Leo gondolkodás nélkül átlendült a kerítésen, majd a gumiakadályon, hogy megközelítse a szerencsétlenül járt sportolót. A pályára érve elcsúszott, így végül négykézláb mászva ért oda a földön fekvő alakhoz, akinek egyik lába rosszat sejtetően kicsavarodott.

– Hahó! Magánál van? – kérdezte Leo, miközben megközelítette.

Ahogy odaért hozzá, rájött, hogy egy nő az illető, még a vastag sínadrág és a tollkabát sem tudta elrejteni karcsú, törékeny alakját. Választ azonban nem kapott.

Erre megfogta a nő karját.

– A nevem Leo, segíteni szeretnék.

– *Foitrottl!*

Leo elmosolyodott. Nem értette ugyan, pontosan mit jelent a valószínűleg svájci német kifejezés, de a hangsúlyból sejtette, hogy valami nagyon cifrát.

– Éljen, ezek szerint magánál van! – jegyezte meg vidáman.

A nő türelmetlenül letépte magáról a sisakot és a síszemüveget, aminek következtében világosszőke hajzuhatag ömlött ki a hóra és az arcába.

– Mi az ördög volt ez a szörnyű zaj? – kérdezte panaszosan, ezúttal már angolul.

Leo mosolya még szélesebbre vált, amikor a lány hatalmas jégkék szemébe nézett. Sosem látott még ilyen gyönyörű szempárt. Jégkirálynő – ez a szó jutott eszébe róla, de kimondani nem merte volna, mert el tudta képzelni, mi lenne a reakció.

– Szerintem berobbant egy kipufogó, de az igaz, hogy szokatlanul hangos volt.

A pórul járt síelő felkönyökölt, és megpróbált feltápáskodni. Leo, aki közben már felállt, a kezét nyújtotta.

Először azt hitte, nem fogadja el a segítséget, de aztán a lány nagyot sóhajtott, a fogával lehúzta vastag síkesztyűjét, és erősen megszorította a kezét. Leo felhúzta, talán egy kicsit túl nagy lendülettel, mert aztán meg kellett fognia a derekát, nehogy előretántorodjon.

Ahogy a sérült lábát megterhelte, a szerencsétlenül járt síelő fájdalmasan felnyögött, mire Leo átkarolta a derekát.

– Hívjak mentőt? Lehet, hogy komoly a sérülése. Talán el is tört...

A lány hangosan fújtatott, de megrázta a fejét.

– Adjon pár másodpercet! – zihálta.

Leo engedelmeskedett. Most már kifejezetten melege volt a nyitott kabátjában is, alighanem a nő közelsége, a belőle áradó meleg miatt. Magasabb volt az átlagnál, de még így is jó öt centivel alacsonyabb Leónál. A férfi kivárta, míg a lány arca megszínesedett, és a lélegzete normalizálódott. Aztán a síelő megint tett egy próbát, de ahogy ráterhelt a bal lábára, az arca megint eltorzult a fájdalomtól.

– Akarja, hogy ölben vigyem?

– Isten ments! – A lány szeme haragosan villant, aztán megszelídült a pillantása. – Igazán

sajnálom, nem akarok a terhére lenni, de azt hiszem, kiújult egy régi sérülésem. Megtenné, hogy elsegít a hűtéig? Ott áll a kocsim, azzal hazajutok.

– Természetesen. Meg tud állni egy pillanatig?

Leo rövid időre elengedte, de csak addig, míg fel nem vette a földről a síléceket és a botokat. Aztán a másik karját ismét a lány dereka köré fonta, hogy támogassa.

– Na most már mehetünk! Mi keresnivalója volt ilyen későn a pályán?

A lány nem felelt, csak erősen kapaszkodott bele, és próbált minél kisebb súlyt helyezni a sérült lábára.

Leo akaratlanul is megint megkérdezte:

– Biztos, hogy nem tört el?

– Egészen biztos. Törött csontokkal sajnos a kelleténél is több tapasztalatot szereztem.

– A sajátjaival vagy másokéival?

A lány felnevetett, de a következő pillanatban fel is szisszent.

– Jaj!

Leónak itt lett elege. Ledobta a sífelszerelést, és ölbe kapta a lányt.

– Hé! Mit művel?

– Vinni fogom. Teljesen felesleges komoly fájdalmak árán túlterhelnie az amúgy is sérült lábát.

A lécekért később visszajövök.

Egészen a hűtéig cipelte a lányt, aztán óvatosan letette az épület mellett, ahol egy nagy, városi terepjáró állt a megfelelő téli gumikkal felszerelve.

– Ha gondolja, szívesen hazaviszem kocsival.

– És amennyiben nemet mondok, hazáig cipel az ölében?

Leo nem számított az évődő kérdésre. Elmosolyodott.

– Ha kívánja, Jégkirálynőm.

Jégkirálynő? Komolyan így nevezték az imént?

Ha kicsit is hasonlított volna önmagára, a lány hangosan az arcába nevetett volna ennek a Leónak, vagy hogy is hívják. Kár, hogy most erről szó sem lehetett, mert pocsékul érezte magát.

Amikor a megmentője eltűnt, hogy megkeresse a síléceit, elmorfondírozott rajta, vajon tényleg a kipufogó berobbanása miatti hirtelen zaj okozta-e a balesetet, vagy a rengeteg emlék terelte el a figyelmét, ami váratlanul megrohanta a pályára érve.

Nagyot sóhajtva előhalászta a dzsekije zsebéből az autókulcsát, és erőt vett magán, hogy amikor a férfi visszatér, fel merje tenni a kérdést:

– Nagy gondot jelentene, ha megkérném, hogy vigyen haza? Autóval csak ötpercnnyire lakom.

– Nem, dehogy. Szívesen elviszem. Jöjjön, átsegítem az utasülésre...

A lány egy kicsit fészkelődött az új helyén. Rájött, hogy nem volt valami kedves a megmentőjével.

– Jégkirálynő helyett nyugodtan szólíthat Anissának!

– Tökéletes név egy jégkirálynőnek – vigyorodott el a férfi.

– Nocsak! Ezek szerint sok jégkirálynőt ismer, Leo?

A férfi nevetve nyújtott kezét.

– Leo Baxter New Yorkból. Csak néhány napot töltök itt családi ügyben.

– Anissa Lang. Mostanában a szállodaiparban dolgozom, de mellékállásban síelést is oktatok.

Leo még mindig mosolygott. Kedves a mosolya, állapította meg Anissa. A férfi haja sötétbarna volt, a szeme kék, az a típusú kék, ami nagyon zavarba tud hozni egy nőt. Őt magát is zavarba hozta. Sokkal tovább bámulta Leót, mint az szándékában állt, és amikor a férfi mosolya emiatt szélesebbre vált, elvörösödött.

Szent ég! Mi ütött belé?

Vett egy nagy levegőt, és a szélvédőre szegezte a pillantását.

Leo közben elindult.

– Jobbra! – utasította a lány, ahogy kiértek az útra.

– Még nem válaszolt a kérdésekre, mit keresett ilyen későn a pályán. Csak nem oktatott?

- Nem, ilyen későn már nincsenek órák. Ez a pálya különben sem kezdőknek való.
- Nem mondja? – Anissa különös hangot hallatott, mire Leo felkapta a fejét. – Mi a baj?
- Semmi, csak... Olyan furán érzem magam. Szédülök... Lehet, hogy a fejemet is beütöttem...?

A következő sarkon balra! Aztán végig az utcán, az utolsó ház lesz az!

Egy nagy faház előtt álltak meg. Leo egy szót sem szólt, de kiugrott az autóból, és kiségitette a lányt.

– Bekísérem, keresek valamit inni, és ha azután sem lesz jobban, orvost hívok – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

Nem mintha Anissának lett volna ereje ellentmondani.

A férfi bevitte a nappaliba, lesegítette a sődzsekijét, és mire a lány felocsúdott, már be is gyújtott a kandallóba.

Anissa kuncogott.

– Ha én jégkirálynő vagyok, akkor maga meg a szőke herceg. Kár, hogy barna.

– Viszont a cipők engem is érdekelnek – ment bele a tréfába Leo. – Mit szólna, ha megnézném a lábát?

Azzal a választ meg sem várva letérdelt, és óvatosan levette Anissa síbakancsát.

A lány jó előre az ajkába harapott, várta az éles fájdalmat, ehhez képest a kín egész elviselhető maradt.

Leo a másik bakancsától is megszabadította, majd egy párnát tett a dohányzóasztalra, és ügyesen felemelte rá Anissa mindkét lábát.

– Minden rendben? Jól van?

Anissa bólintott.

– Még mindig szörnyen sápadt... Nincs a házban brandy vagy valami hasonló? Talán jót tenne.

– A háta mögötti szekrényben.

Egy perccel később Anissa poharak csörömpölését hallotta. Előrehajolt, és lehúzta mindkét lábáról a zoknit. Nem látszott dagadtabbnak az, amelyik megsérült. Megmozgatta őket, egyiket a másik után, és bár nem volt kellemes élmény, azért nem is fájt annyira, mint gondolta.

Aztán visszajött a lovagja, és miután egy poharat nyomott a kezébe, lerogyott mellé a kanapéra.

– Egészségére!

Anissa ivott egy kortyot, majd vágott egy grimaszt.

– Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy az orvos is alkoholt javasolna sokkos állapotra. – Megcsóválta a fejét, majd megint az ajkához emelte a poharat. – Tudta, hogy a híres hegyimentő bernáthegyi kutyák sem pálinkát visznek a nyakukban lógó kis hordóban?

– Attól még, hogy nem azt visznek, nagyon jól hangzik a mese, nem? – Leo mosolyogva emelte a lány felé a poharát.

Anissa figyelmesen nézte. Jóképű fickó, gondolta. És bár olyan a megjelenése, az öltözéke, mint az itt nyüzsgő milliárdos playboyoknak, mégsem igazán emlékeztet rájuk.

Ivott még egy korty brandyt, és élvezte a melegséget, mely lassan szétáradt a testében.

– Nem hittem volna, hogy maga a mesék nagy rajongója – állapította meg. – Bár valójában én sem vagyok az a fajta lány, aki hazahozatja magát egy vadidegennel. De hát mindent el kell kezdeni egyszer.

A férfi szája széle felfelé mozdult, mire Anissa ösztönösen oldalba bokszoalta.

– Maga most kinevet?

– Dehogy! Hogy képzeli! Eszemben sincs...

Anissa kezdte érezni, hogy a vére egészen furcsán lüktet az ereiben.

– Nem veszi le a kabátját? A végén még gutaütést kap itt nekem – szólalt meg rá csöppet sem jellemző, magas hangon, és egy másodperccel később már szerette volna felképelni magát a kérdésért.

Hiszen ez a felszólítás azt fogja eredményezni, hogy Leo hosszabb ideig itt marad. Tényleg ezt akarja?

Rendes körülmények között már rég elküldte volna a megmentőjét, de ez az ember valahogy

különös hatással volt rá.

Volt a tekintetében valami titokzatos, ami nyugtalanította, egyben felkeltette a kíváncsiságát. Ehhez jött még a fickó vonzó külseje – mi ez, ha nem halálos kombináció?

Leo, aki közben megszabadult a kabátjától, megint megemelte a poharát.

– Erre a meglepetésekkel teli éjszakára! – mondott tósztot, de nem sokkal később elkomorodott.
– Ami nekem nagyon is kapóra jön.

– Hogy érti? – érdeklődött Anissa.

– Elég kellemetlen ügyben járok itt, és hálás vagyok mindenért, ami eltereli a figyelmemet.

Ez a kijelentés csigázta csak fel igazán a lány kíváncsiságát.

– A legtöbb vendég síelni jön ide. Vagy azért, hogy a gazdagságával dicsekedjen. Egyik sem kellemetlen program. Maga melyik kategóriába tartozik?

Leo hosszan, tűnődően bámult a poharába, aztán ivott egy kortyot.

– Egyikbe sem. Bár tudok és szeretek síelni, itt még sosem próbálkoztam. Most is csak rövid időre érkeztem, még felszerelést sem hoztam magammal.

– Szóval akkor nem síelni jött. De akkor miért a sípályánál találkoztunk?

– A szállásomat kerestem, amit a személyi asszisztensem foglalt le a számomra.

Anissa toroka elszorult. Add, uram, hogy ne egy olyan házban lakjon, amelyet én takarítok! – fohászzkodott.

– Szóval akkor üzleti ügyben érkezett – dűnnyögte, és zavartan végigfuttatta a nyelvét az alsó ajkán.

Ki tudja, lehet, hogy nincs is egyedül, elkísérte a barátnője vagy a menyasszonya... És nem akar tőle semmit, csak úriember, aki kötelességének tartja, hogy segítsen a bajba került hölgyeken.

Leo felsóhajtott.

– Úgy is lehet mondani. Igazság szerint már azt is megbántam, hogy egyáltalán idejöttem. Legszívesebben a következő géppel visszautaznék New Yorkba.

Anissa különös szúrást érzett a szívében. Persze nem amiatt, amit a férfi mondott, hanem ahogy mondta.

Ez az én formám! – gondolta. Végre ráakadok egy pasira, aki érdekel, hát nem kiderül, hogy minden vágya lelépni innen?

– Akkor mi tartja mégis itt? – tudakolta fojtott hangon.

– Nem csak rólam van szó. Bármit teszek, az másokra is komoly hatással lesz, márpedig nekik nem szeretnék ártani.

Leo, aki eddig maga elé meredt, most Anissa felé fordult, és előrehajolt, olyan közel, hogy a lány láthatta a borosták sötétlő árnyát az állán, és a finom nevetőráncokat a ragyogóan kék szeme körül.

– És mit keres itt egy olyan varázslatos teremtés, mint te? Mi szél hozott erre? Vagy mindig is itt éltél?

Tényleg varázslatosnak nevezte?

Ez és a tegeződés Anissa arcába kergette a vért. Persze jólesett neki a férfi nyilvánvaló érdeklődése. Szinte hallotta a szobalány barátnői kuncogását, akiknek nemrég magyarázta el, hogy most nem foglalkozik a férfiakkal, mert egészen másra helyezi a súlyt az életében. És ez így is volt. Mind a mai napig.

– Az életem nagy részét sílécen töltöm, akárhol élek is. Az elmúlt egy év ugyanakkor elég rosszul sikerült – tette hozzá őszintén, keserű mosollyal. – Minden céltom megkérdőjeleződött, kicsit olyan, mintha légüres térbe kerültem volna.

Még ez is fáj, a visszaemlékezés az elmúlt hónapok eseményeire. Ott volt egyrészt a fizikai fájdalom, ami a pályán való folyamatos bukásokkal együtt járt, meg a lelki gyötrelém amiatt, hogy alighanem eltemetheti az olimpiai álmait. És akkor az érzelmi traumáról, amit az edzője és egy személyben vőlegénye okozott neki, még nem is beszélünk. Bár hogy egészen pontosak legyünk, Alain már csupán a volt edzője. És a volt vőlegénye...

Leo megfogta a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Mi lenne, ha ezen a mai éjszakán megpróbálnánk mindent feledni, ami nyomaszt minket?

– kérdezte behízelt, bársonyos hangon.

Soha! – szeretne volna rávágni Anissa, aki sosem volt könnyűvérűnek mondható.

Ugyanakkor azonban...

Kétségtelenül forrt a vére, és ez a forróság aligha csak a kandallóban égő tűznek volt köszönhető. Valószínűleg inkább az izgalmas helyzetnek vagy a mellette ülő férfinak. Bár végül is mindegy, ezt nem kell most eldöntenie.

– Remek ötlet – felelte. – Nagyon szívesen megfedkeznek mindenről, ha csak egyetlen éjszakára is.

Leo közelebb hajolt, ám a lány idegesen végigfuttatta az ajkán a nyelvét.

– Esküdj meg, hogy nincs feleséged, menyasszonyod vagy komoly barátnőd!

A férfi kicsit meglepődött, de aztán nyugodtan válaszolt:

– Esküszöm. És neked?

Anissa elnevette magát.

– Nekem sincs se feleségem, se menyasszonyom, se komoly barátnőm.

Leo felkacagott, ujjait belemerítette a lány ezüstszőke hajzuhatagába, hogy aztán a tarkójánál fogva még közelebb húzza magához.

– És senki más sem, aki a világot jelenti neked?

– Senki – ismételte elcsukló hangon Anissa.

– Akkor kezdhetjük is a figyelemelterelő hadműveletet – mormolta a férfi, majd megcsókolta a lány szája sarkát, és finoman harapdálni kezdte a fülcimpáját.

Anissának a lélegzete is elakadt. Az elmúlt egy évben először érezte azt, hogy biztos a dolgában. Most először látta úgy, hogy a döntés, amit meghozott, helyes.

– Ó, igen! – sóhajtotta, és lehunyta a szemét. – Ez egész ígéretesen kezdődik...

2. FEJEZET

Leo arra eszmélt, hogy valaki csendben motoszkál körülötte. Hunyorgott, és észrevette, hogy az ablakon halvány fény szűrődik be. Az ágy kényelmetlen volt, és ismeretlennek tűnt, beletelt pár másodpercbe, mire rájött, hogy hol van.

Mont Coeur... A végrendelet. Sebastian, Noemi...

És aztán Anissa.

Megfordult az ágyban, felkönyökölt, és nézte, ahogy a lány öltözködik. Valami egyenruhaszerűséget vett fel.

– Csini – dünnyögte álmosan.

Anissa rápillantott.

– Bocsánat, nem akartalak felkelteni, de reggeles vagyok, és mindjárt indulnom kell.

A férfi nem volt hozzászokva ahhoz, hogy idegen ágyakban ébredjen, de a jelek szerint ezt is el kell kezdeni egyszer. Talán az időeltolódás és az érzelmi megrázkódtatás miatt történt ez az egész.

Egy darabig megbabonázva figyelte, ahogy a Jégkirálynő lófarkba köti dús, ezüstszőke hajzuhatagát, aztán rájött, hogy igyekeznie kell, ha nem akarja feltartani a lányt.

– Egy perc, és elkészülök – fogadkozott, és már ki is pattant az ágyból. – Nem akarok útban lenni.

Most ő volt az, aki öltözött, és Anissa figyelte az ajtófélfának dőlve.

– Köszönöm, hogy tegnap segítettél – mondta halkán, komolyan.

– Igazán nincs mit. – Leo felhúzta a cipőjét, és tett két lépést a lány felé. – Hogy van a lábad?

Anissa elhúzta a száját.

– Kösz, egész jól. Egy kicsit érzem, de semmi komoly.

– Az elmúlt éjszaka...

– Csodálatos volt – fejezte be a mondatot a lány. – Évek óta nem volt részem ilyen remek szexben.

Leo felszabadultan nevetett.

– Hát igen. Ennél jobban én sem fogalmazhattam volna meg.

Hosszan néztek egymás szemébe, és a férfi torka elszorult. Csak remélni merte, hogy Anissa nem akar többet tőle, mint amit adni tud. Az életében óriási volt a zűrzavar. Megtalálta, majd el is veszítette a vér szerinti szüleit, hirtelen lett két testvére, majd a nyakába szakadt egy nem kívánt örökség. Ez bőven elég az elkövetkező néhány évre. Nem hiányzik még hozzá szerelmi bonyodalom is.

– Ne izgulj, nem vágyom tartós kapcsolatra! – mondta kissé nyersen a lány.

– Az jó, mert én sem – vágta rá a férfi, és még ő maga is hallotta a saját hangjában a megkönnyebbülést.

– Egyébként nem szoktam egyéjszakás kalandokba bonyolódni – folytatta Anissa. – A múlt éjszaka csupán...

– Kivétel volt – segítette ki Leo. – Egyszeri és különleges alkalom.

– Igen. Kivétel, ami erősíti a szabályt.

Annyira közel álltak egymáshoz, hogy Leo érezhette a lány samponjának illatát. Olyan egyszerű lett volna előrehajolni, és az ajkára tapasztani a száját.

Anissa helyette is kimondta az igazságot. Valóban varázslatos volt az elmúlt éjszaka. Ugyanakkor egyáltalán nem ismerte ezt a lányt, és az időzítés is katasztrofálisnak tűnt.

Anissa elmosolyodott, és félrehúzódott az ajtóból, hogy elmeheessen mellette.

A napfény megvilágította a kicsi, praktikus berendezett és nagyon tiszta faház belsejét. Nemigen volt itt dísz tárgy vagy egyéb csecsebecse, ami elárulta volna, hogy egy nő lakik itt. Egy asztalkán bekeretezett fotó állt, amely Anissát ábrázolta sáléceken, mellette a két konyakospohár. A padlón még ott heverték a síbakancsok. Nem éppen egy meleg, otthonos fészek, állapította meg Leo. Inkább célszerű és semleges hangulatú, ugyanúgy, mint az ő lakása New Yorkban. Mit is

mondott a lány, mennyi ideje él itt? Egy éve?

Leo a kabátjáért nyúlt, majd felvette és be is gombolta azt.

– Örülök, hogy találkoztunk, Leo Baxter – mondta Anissa szertartásosan, és kezét nyújtott. Közben rákacsintott, amitől valamiért különös fájdalom hasított a férfi szívébe.

– Részemről a szerencse, hogy megismerhettelek, Anissa Lang.

Leo elfogadta a felkínált jobbot, és nem sietett elengedni. A lány kézszorítása határozott volt, erős és meleg. Az egész teste átforrósodott tőle. Nem emlékezett rá, hogy valaha érzett volna ilyesmit.

A pokolba is! Rendszerint nem volt ilyen érzélgős, az elmúlt néhány hónap történései után meg végképp nem volt rá ez jellemző. Volt ebben a lányban valami a szépségén és a szenvedélyességén túl, ami megragadta.

– Ne csináljátok már! – Anissa ingerülten lengette a munkabeosztást. – Nem igaz, hogy egyikőtök sem hajlandó cserélni velem! Kérlek, Lucy!

A másik lány áthajolt a válla fölött, és megnézte a luxusfaházak kiosztását.

– Miért, mi van ezzel a Leo Baxterrel? Talán egy undorító vén kecske, aki a szoknyád alá nyúlkál? Vagy szájszaga van?

Anissa elvörösödött, mire egy harmadik lány, Chloe is beszállt a beszélgetésbe:

– Na és ha igen! Én akkor is szívesen szemügyre venném azt a szexi milliárdost, aki Anissát a múltkor összeszedte a sípályáról a bukása után.

Lucy szeme tágra nyílt a megdöbbenéstől.

– Ó, hát róla van szó! – Nevetve megrázta a fejét. – Őt semmi esetre sem halászom el előled. Ki tudja, hátha megint szerencséd lesz...

Hirtelen elhallgatott, és a szája elé kapta a kezét.

Anissa szíve még akkor is hevesen vert, amikor a kolléganői már elindultak dolgozni. Eléggé el nem ítéhető módon korábban beszámolt Chloe-nak a titokzatos idegenről, és az együtt töltött csodás éjszakáról – még azelőtt, hogy kiderült volna, egy munkatársuk betegsége miatt neki kell takarítania abban a luxusházban, ahol Leo Baxter megszállt.

Az órájára pillantott. Két háza volt délelőttre, és szerette volna úgy beosztani az idejét, hogy Leóval lehetőleg ne kelljen találkoznia. Azt mondta, munkaügyben jött ide, szóval délelőtt aligha lesz otthon.

Összeszedte a takarítóeszközeit, aztán elindult a két hegyi kunyhóhoz, amelyek szerencsére egymás mellett helyezkedtek el. Az egyiket egy többgyermekes család bérelte, azelőtt állt egy nagy méretű városi terepjáró, míg Leo háza előtt nem várakozott kocsi.

Anissa ezt jó jelnek vélte, és úgy döntött, ott kezd. Kinyitotta az ajtót a kulcsával, és bekiáltott:

– Takarítani jöttem! Van itthon valaki?

A hangja hosszan visszhangzott a jókora előtérben. Fülelt egy darabig, de pissenés sem hallatszott. Elégedett sóhajjal lépett be, és nézett körül. A faház szó egyáltalán nem adta vissza, mekkora és milyen luxuskivitelű ez a bérlemény. Ráadásul remek az elhelyezkedése is – közel a sípályákhoz, szóval alighanem egy egész vagyont kértek érte. Tényleg csak egy milliárdos engedhette meg magának, hogy itt lakjon.

A sokszobás házban a felszínes takarítás is beletelhet egy órába, ráadásul az itt lakók a kifizetett horribilis bérleti díj miatt joggal lehetnek igényesek, így a lánynak nagyon kellett igyekeznie, hogy jól kihasználja a rendelkezésére álló időt. Még szerencse, hogy Leo, aki egyedül van, aligha használja az összes szobát. Elég lesz, ha egy hálót, a nappalit, a fürdőt és a konyhát kitakarítja, legalábbis Anissa ebben reménykedett.

Azzal kezdett, hogy kicserélte az automata légrfrissítő illatpatronját. Ez volt a szokás, talán, hogy azonnal érzékelhető jele legyen: járt itt a takarítószemélyzet. Aztán fogta az eszközeit, és felment az emeletre, ahol az összes szoba érintetlennek tűnt. Tehát Leo a tetőtérben lévő nagy hálót használja, ahonnan a legszebb kilátás nyílik a hegyekre.

Fura volt szerteszét szórva látni a férfi holmiját. A hófehér ágynemű gyűrött volt. Anissa

kinyújtotta a kezét, hogy bevesse, de vissza is rántotta, mintha megégette volna. Pedig hozzá volt szokva, hogy idegenek ágyneműit, törölközőit fogdossa, idegen ruhákat hajtogasson. Itt azonban nem egy idegen lakott, hanem Leo. A férfi, akinek sikerült egy éjszakára elfeledtetni vele, milyen pocskul érzi magát a bőrében. A férfi, aki meggyőzte róla, hogy mégiscsak kívánatos és szerethető.

Még az illatát is érezte, azt a fanyar és férfias illatot, amelyet azon a bizonyos éjszakán is használt, amikor a csupasz, lángoló bőrén érezhette Leo borostáit.

A térde rogyadozni kezdett. Anissa egy másodpercre leült az ágy szélére, és vett egy nagy levegőt. Egy éve foglalkozott takarítással, és még sosem viselkedett így. Mi az ördög történik vele? Hogyan változtathatta meg ennyire egyetlen éjszaka?

Mert ilyet sem tett még soha, amit most: nem üldögélt idegen ágyak szélén.

Szóval itt aludt Leo. Vajon ő is álmodott vele, ahogy fordítva? Egyáltalán vesztegetett egyetlen gondolatot is rá azóta, hogy elváltak? Nyilván nem, ezen töprengeni is ostobaság.

A lány felugrott, pillanatok alatt lehúzta az ágyneműt, és tisztára cserélte. Majd gyorsan letörölgette a port, és összehajtogatta, illetve vállfákra akasztotta a szanaszét heverő ruhadarabokat.

A fürdőben már jóval több dolga volt. A mosdó és a tükör tiszta borotvahab meg fogkrém. Mind a négy törölköző a földön.

Anissa olyan gyorsan dolgozott, ahogy csak tudott. Rendes körülmények között többször is meggyőződött volna róla, hogy a nagy zuhanykabin üvegje, illetve a hatalmas tükör makulátlanul tiszták-e, de ehhez most túlságosan feszült volt. Gyorsan eldöntötte, hogy jó lesz az így, aztán sietett a konyhába, hogy ott is rendet rakjon. Közben folyamatosan az ablakot és az ajtót figyelte. A fenébe, mihamarabb el kell tűnnöm innen! – döntötte el. Inkább panaszolják be, hogy hanyagul végezte a munkáját, de azt semmiképp nem kockáztathatta meg, hogy összefusson Leóval.

Kintről zaj hallatszott, és amikor az ablak felé fordult, észrevette, hogy egy nagy fekete terepjáró áll meg a ház előtt.

Jaj, ne!

Anissa a hóna alá kapta a lehúzott ágyneműt meg a koszos törölközőket, és kétségbeesetten körülnézett. Hivatalosan egy fekete szennyeszsákba kellett volna gyömöszölnie őket, aztán beszólni a központba, hogy jöjjön el valaki a mosnivalóért. De mivel a zsákok máshol voltak, úgy döntött, inkább magával viszi a szennyest, és személyesen adja le a központban.

Rögtön elindult a hátsó ajtó felé, ám az váratlanul kinyílt. Kiderült, hogy máris elkésett. Az ajtóban ugyanis ott állt Leo.

Leo újra találkozott Giovannival, aztán kapcsolatba lépett a New York-i ügyvédekkel, és próbálta megtalálni a módját, hogyan szállhatna ki ebből a családi bizniszből, ami nagyon nem hiányzott neki. Viszont a jelek szerint igen rosszak voltak az esélyei: ha nem akarta a családi ékszerceget tönkretenni, kénytelen volt fél évre elvállalni az irányítást, ahogy azt a szülei szerették volna.

Kinyitotta a háza ajtaját, és elsőként a fahéjillatra figyelt fel. Ami nyilvánvalóan a karácsony közeledtét jelezte, és azt, hogy már járt takarító a házban. Aztán ledermedt, mert észrevette, hogy nincs egyedül.

– Anissa!

A lány arca pipacspiros volt, a karjában nagy adag ágyneműt szorongatott.

Hirtelen eszébe villant, hogy a bemutatkozásukkor a lány a szállodaipart említette.

– Itt takarítás?

– Én... én...

– Nincs ebben semmi meglepő, hiszen említetted, csak nem számítottam rá, hogy az én házamban találkozunk.

Arra meg végképp nem, hogy a szíve olyan hangosan fog dobogni a lány láttán, akár egy kamaszé, tette hozzá Leo gondolatban.

Anissa idegesen nyelt egyet.

– Nem mondtad, pontosan hol laksz, amikor...

Leo kissé kényszeredetten nevetett.

– Akkor még én sem tudtam. Épp a szállásomat kerestem, amikor a sípályán összefutottunk. A lány zavartan lesütötte a szemét.

– Tedd le azt az akármit, és igyál meg velem egy csésze kávé! – javasolta Leo.

Anissa valósággal hátrahőkölt, mintha megrémült volna a javaslattól.

– Nem lehet – mentegetőzött. – Még ki kell takarítanom a szomszéd házat is, és itt sem vagyok teljesen kész. – Vágott egy grimaszt, miután a konyhaszekrényre pillantott. – Az is lehet, hogy egyáltalán nincs kávé a szekrényben, mivel nagy igyekezetemben elfelejtettem ellenőrizni a készleteket.

Míg beszélt, Leo egyre közelebb ment hozzá, és megbabonázva szívta be a haja illatát. Mi ez a könnyed, kissé gyümölcsösbe hajló virágillat? Talán narancsvirág?

Az emlék egyszerre felidézte az együtt töltött éjszakájukat. A szenvedélyt, az önfeledt egymásra találást, amikor elsüllyedt körülöttük az egész világ.

Leo előző néhány napja az üzleti és jogi problémák jegyében telt, nem volt ideje semmi másra. Most azonban, hogy a lány megint itt állt előtte, eszébe villant, milyen életmentő volt számára az a bizonyos figyelemelterelésnek szánt éjszaka. És mindent megadott volna érte, ha megismétlődne az élmény.

– És mi van azzal a hölgygel, aki mostanáig gondoskodott a házam tisztaságáról és arról, hogy fel legyen töltve a konyhaszekrényem? – kérdezte. – Sőt időnként még csokis keksszel is kedveskedett.

– Ó, igen, ez nagyon is Renára vall. Ő most nem dolgozik, úgyhogy be kell érned velem. Várj egy percet!

Anissa megkereste a fekete zsákokat, az egyikbe beletuszkolta a szennyest, majd a zsákot kirakta a bejárat elé. Aztán ellenőrizte a konyhai készleteket, és telefonon rendelt egy kis utánpótlást.

– Megbeszéltem, hamarosan leszállítják a kifogyott élelmiszert, szóval nemsokára kávézhatasz.

– És velem tartasz?

Anissa vetett egy pillantást az órájára, és biccentett.

– Jó. De csak néhány percig maradhatok. Még nem vagyok kész a mai munkámmal.

Az első pillanatban majd elsüllyedt szégyenében, amikor Leo meglátta és felismerte. De a férfinak rövid idő alatt sikerült elérnie, hogy ez az érzés elmúljon, sőt kezdje jól érezni magát a társaságában.

Nem sokkal később már ugyanúgy forrt a vére, mint az első találkozásukkor. És Leo is ugyanolyan perzselő pillantásokat vetett rá, mint akkor.

Nem sokkal később leszállították a megrendelt élelmiszert. Anissa elpakolta a kávékapszulákat, a tejet meg a kenyeret, miközben a férfi kávé főzött, és csokis kekszet tett az asztalra.

– Te rendelkeztél úgy, hogy ezeket a holmikát hozzák ide? – tudakolta Anissa.

– Nem, azt hittem, ez az alapfelszereltség – lepődött meg a férfi. – Lehet külön rendelést is leadni?

– Természetesen. Ki foglalta le a szállásodat?

– A személyi asszisztensem.

– Ó, hát persze! Remélhetőleg olyan dolgokat rendelt, amiket te szeretsz, nem olyanokat, amiket ő.

– Ó, engem nem olyan nehéz kielégíteni!

– Mindenki ezt mondja – évődött Anissa, ám amikor pillantása a férfi égő tekintetével találkozott, hirtelen elhallgatott. – Jaj, nem úgy értettem! – mentegetőzött elvörösödve. – Hidd el, egyáltalán nem szokásom ilyesmit csinálni! Te voltál az egyetlen...

– Elhiszem – biccentett Leo, és engesztelően megfogta a könyökét. – Gyere, ülj le! Kész a kávé.

Anissát elöntötte a megkönnyebbülés. Hála istennek! Nem tudta volna elviselni a gondolatot, hogy Leo könnyűvérűnek gondolja. Olyasvalakinek, aki mindenkivel lefekszik, akivel találkozik.

– Kérsz csokis kekszet?

A lány a fejét rázta.

– A zabpelyhes-diós sokkal finomabb, ráadásul igazi helyi specialitás. Valamiért mégis minden

vendég a csokishoz ragaszkodik.

Kihúzott magának egy széket, és leült.

– Hogy van a lábad? – érdeklődött a férfi.

– Jól. Nem akadályoz a munkámban, de a biztonság kedvéért a síoráimat lemondtam az elkövetkező néhány napra.

– Mióta síelsz?

– Mióta megtanultam járni – nevetett a lány. – Osztrák vagyok, a síelés a véremben van. A bukás viszont sajnos az én hibám volt. Elégé rossz lelkiállapotban voltam, nem tudtam összpontosítani, szóval nem lett volna szabad kimennem a pályára.

Pont úgy, mint azon a végzetes napon, amikor minden esélyét eljátszotta a sikeres olimpiai részvételre. Pedig éremesélyes volt, sokan titkos favoritnak tartották. A baleset pillanatában az egész világa összeomlott. Az elmúlt éve azzal telt, hogy kétségbeesetten próbált újra formába lendülni, de bármennyire igyekezett is, még mindig elérhetetlennek tűnt a cél. És ez a múltkori, nagy esése jobban megviselte, mint azt mutatta. Ha Leo nincs ott, hogy segítsen...

De szerencsére ott volt, és elterelte a figyelmét a nyomorúságáról. Még hozzá olyan sikeresen, hogy azóta sem tudott másra gondolni.

– Úgy látom, valami egészen máson jár az eszed – dűnnyögte elgondolkodva a férfi.

– Ahogy neked is – mondta halkán Anissa.

Leo kérdően felholdazta a szemöldökét.

– Hát ennyire nyilvánvaló?

A lány bólintott, és belekortyolt a kávéjába.

– Tulajdonképpen már rég New Yorkban kellene lennem – sóhajtott nagyot Leo.

– És akkor miért vagy még mindig itt? – tudakolta Anissa dobogó szívvel.

Leo összeszorította a száját, látszott rajta, hogy a megfelelő szavakat keresi.

– Családi problémák miatt. Amikor idejöttem, azt hittem, egy nap alatt mindent el tudok intézni, aztán kiderült, hogy egyáltalán nem ez a helyzet, és most alkalmazkodnom kell a körülményekhez.

Az arcán megrándult egy izom, a két szemöldöke közt mély ránc keletkezett.

A lány tudta, érezte, hogy gyötri valami, és megsajnálta. Ezt az érzést ő is jól ismerte. Gyakorlatilag a teljes elmúlt évet ilyen állapotban töltötte, egészen addig, míg néhány nappal ezelőtt egy különleges férfi ki nem zökkentette belőle.

Leo.

– Ez egy jó időszak Mont Cœurben – jegyezte meg halkán.

A férfi felnézett és elmosolyodott.

– Hát igen. Bárhová pillantok, mindenhol a karácsony néz vissza rám.

– Akkor ebből a szempontból mi is olyanok vagyunk, mint New York. Állítólag ott már novemberben ünnepi díszbe borul a város.

– Ez igaz.

Anissa hátratolta a kávésbögréjét, majd felállt.

– Különben az imént nem a karácsonyi dekorációra gondoltam, hanem a természeti csodákra. A hóborította hegyekre, a sípályákra, melyek este különösen békések, és alkalmasak arra, hogy kiszellőztessük a fejünket. Talán te is megpróbálhatnád.

– Jól értem, hogy éppen randira hívsz?

Anissa fülig pirult, de nevetéssel palástolta zavarát.

– Dehogyan! Ez csak egy ötlet volt. Viszont meg tudom mondani, hol juthatsz kiváló minőségű felszereléshez.

Leo azonban nem adta fel.

– Egyedül, éjjel a sípályán? Az azért veszélyes lehet, nem gondolod?

– Nos, attól függ. Miért, jobb szeretnél társaságot?

– Ó, igen! Sokkal nagyobb biztonságban érezném magam, ha elkísérne valaki. Gondolj csak a minapi bukásodra! Mi lesz, ha most engem kell megmenteni?

Anissa imádott Leóval évdni. Annyira jólesett neki, megmelengette a szívét-lelkét. De azt is

tudta, hogy ha most nem figyel oda, akkor könnyen bajba kerülhet.

– Jól van. Mivel a szállodaiparban dolgozom, kötelességem megmutatni, miért rajong az egész világ ezért a városkáért. Vannak konkrét terveid ma délutánra vagy estére?

– Nem, nincsenek. Egészen a tied vagyok.

– Jól van. Akkor találkozzunk, mondjuk kilenc órakor annál a pályánál, ahol a múltkor buktam.

– Anissa felírt valamit a jegyzetömbre, amely a telefon mellett hevert. – Tessék, itt a sífelszerelés-kölcsönző címe.

Az ujjuk egy pillanatra összeért, amikor a lány átadta a papírost.

– Nekem ez mégis randinak tűnik – kötekedett a férfi.

– Pedig nem az. Szóval ne dédelgess hiú ábrándokat! – Anissa figyelmeztetően felemelte a mutatóujját. – Ezt jól véd a fejedbe, Leo Baxter!

Sietve távozott, még mielőtt valamiképpen elárulja magát.

Odakinn, az ajtó előtt megtorpant, és a mellére szorította a kezét. A szíve majd kiugrott a helyéről.

Szentséges isten! Mi az ördögöt csinált?